

Drága barát Hanván! korrád siet ime, rohanván(?)
 Körösön írt leveled, hol sok uborka terem.
 Válaszodat vettem, s jó irást rajta nevettem,
 Mers a békaegér - harer sokat abba megér.
 Képzelem a hívet, de kívált szájharcban erőset,
 Hogy térdelsz le, ha sán-tán is a Mikli hasán.
 Késztém hogy dűlyedsz, mikor odvas térdre sűlyedsz,
 Csikorgatva fogat, — bárha se'gyöngy, sem agat.
 Rettegetes fustoval hogy futt az iromba bajszával,
 Hogy mekegett a szakáll, mint ki robaiba kakál.
 Botja meg, a kedves, mely reggel söbnyire nedves,
 Hogy kádaráská szegény Gyöngéidő fenekén! stb.

Ime, október végén járunk, s e hó még nem
 látta levelünket egymáshoz. Jussza lenne, ha már
 ismét oly kanyaggá válnánk, mint valunk, a le-
 velírásban. En ugyan még nem roslottam egésze-
 el, mert október 26-án táján kezdett levelemet Novemb.
 4-én folytatand, s ha isten segít, bevégezni is válnék
 korvut most egy ugrással; lévén e mai nap dics dominica,
 melynek délelőttije le a csúri vagy lenártfalai arany
 fiakat fruszorgatás a megterésnek göröncsöt utja.
 ra; én pedig kireleles stb. káptán uras hallgatás
 vala, ki a költőxő darvak, fectet, gentixet stb.
 félől igen jóéice örtetett. Egyéb napokon jobban
 el vagyok foglalva, réxint az iskolával, melyben
 erős kegyetlenül tanítunk, réxint az irótalvmmal,
 mi abban áll, hogy rágyujtot, séálolt a probában, vagy
 bámulok ki az ablakon, ha valaki, vagy valami
 egyet mukkar körültem, haragiam és káromkodom —
 arrán elvéreget egy lap írástapajirt, s festek rá
 Jézánakvató exorikát s görnyakat, vagy rebukt
 cinálok, s egy elzetvén egy pár óra, kedvesemmel

hagyom el az íróvobát, — újságot vetek kezembe, vagy
más, próbált dologhoz látok. Épen mintha most is
Hámván volnék! az hiszem, a mi picikéje-gérinkom
volt is, valahogy elloptad köleim, mert mióta hazajöttem,
nem éret egy hajító fal; egy románokon kívül, mit a kölyg.
Jusárban fogva olvasni (?) demont sem kaptam Múltra
semp nagysámtól. S a mi bolondabb, nem exmek hanyas,
nak valame, hanem a kívülel járadvágától iródkom.
Esetleg is sok van fejemben (nem állatka) csak hirtelen kéne
ültem és fordulni vártam, de ha belékapok, fejem rág,
bágyait vagyok, reszelem. — Ad vocem: Hfusár? Külvők
-e már Berecz Albumot? En' már kaptam, de magán,
alkalom által kellett elhordatom, miután a portót előre
föt nem külvőkem. Akorban B. megbeszült, reményemen
feül díszkötésű példányt külvők — ezért s az efereket
Hfusárért kapra ívtem a verset; nagy borúságára
friebeinnat s a többi igaz hívőknek, kiket még mind
egyre az ígéresek mértékességével értegetek. De da,
his el Corneiliu, videmus Nepotem.

Az elfolyt egy körül semmi újságot — semmi
változást meg eraládi körömet érte volna, nem írha,
tot, hatalán az nem, hogy egy minisz. rendelet ál-
tal 8-an az itteni tanárok közül — als wirtschaftliche
Lehrer — vagyunk elismervet, azok t. i. kik már 1848
előtt is tanítottunk. Az ember nem tudja, mitől hírhí:
említették nekem, hogy 1836-40 „Correktor Gynnasii Noxa,
botaensis” voltam — ex fölszerjezetessé s ime axon case,
gorába ejem, kik 1848 előtt is professzorok lévén, censu,
ra's adni nem kötelesek. Egyébírás stempeljes jó akarat,
nak is kellett a dologba folyni: elég az horká, hogy e
kettemellen historia nem aggaszt többé. Szilággi nem efet
e 8 egyén köze, mire Menovics ily Charivaris epinált:
lefekestek Sándort — ad virum talatva — hogy egy kárban ül

s aláírta: "Itt-gt a kormány meg nem erősítvén, vás,
fürdőben erősíti magát." E fele boldogságok köztünk napi
renden vannak, s néha jól nevelünk legalább, ha egész
örömről nincs az életben. Kitárgyisak megmondtam, a mit
irendel, röstell nagyon, hogy megfélemlített a dologról.

Collegatusunk az elvettelt Obernyik helyen egy jó
fiúval egérezdett ki: ex skabó karoly, keskei megjei
patriotán, ugyan az ki mint hellei fia ismeretes az
irodalmuban, Teleki volt titkárja s a Hunyadiak ko-
rának folyosója vagy önkéntlenségje. Excellent gyerek,
igénytelen, de talpig becsületos, a melletti mulatságos
fiú, kivel örömről lenni.

Az a halom, hogy a kereszt megürült papokra
kérd akarnak megadni — vagy meg is hitak már: mi
van a dologban.

Itt az Sk. Miklósnak írtál-e mostanában? En meg-
gersem neki a leveleket, pedig valóság szabotázott szél,
szerényen visszavonulván, hogy az en időm minden per-
ce a kaxa, az ő elrabolni veseknek tartaná. Ha
tudna, mennyi időm meg nekem kárba, melyek sem
islet, sem ember, sem a kár, sem ő legkisebb kár,
nát nem veszi. Aztán meg arról felt, hogy majd valami
dühös leveleköt váltik belőlem — no, ebben se lehetett tanu-
bizonyosságom. Mindakáltsal fogok neki írni, — ha nem
sűrűn is, de fogok, mert jó fiú, csak hogy nem tud
már cigánykerékét hányni! Addig is udvarlód neven-
ben, magát is kelves családját.

A fiúret, november 3-dik héten, itt is megvolt,
van vinkó elég. Itt se bejártad-e a flomvied hegy-
ket, — voltál-e Moaynál?

De már illő hogy leveleibe is belépillantsak, mert
ide s arra kifogyok, ha nem is a plexykából s időből,
de a felvet ... papirból. Mikor megyünk Hannára?
e kérdés még kisebb kár, várj, hadd gondolkodjunk
előbb. Itt is megint elvettak lelt: akkor már csak

jóbb lenni honnarradni, mert az a ezüstös állapot még fényesebb
ragyogás, de mégis keservesebb mellet is némi anyanyelvi fűt,
gátló. Itt nem ti! hanem ti! — Eseten kivétel a bixo-
nyiványt — igen jó templomba járó, ma is volt. Baja
mind intátt mitik, baja mindinkább nyitit, s ma ráu-
solt, engedni föllepni a gyulai vízházadulak javára
elavuló gyermek-komédiában. Az anyja ma igen
jó kárártot süttött, sajnája, hogy amúgy melegebb meg,
nem kinálhatta kedves kőmám apronyt. Te rád sem ha-
ragyik már, diühössegedés, oly nagyon — sőt nem is
fel töltet, annyira, mikor haragszol, Lacki a csombókat
nagyon szeretné tudni: csókoltja kedves, küldd megne,
ki levelben vagy X band alatt a megoldást. Apropos
kreutband, imre a te vbajtott Lúdas tranyid! meg,
körölkem egy tizenen Lackiól, ő pedig egy fűzöl
ket válsó garasra. Haragad egészeget. — Róka
Lajos itt van, és rángatja Lackiő fiam ügyesen lá,
bait dróton — nem hinnéd mely könnyűségre lett
már fűz Lackiő fiam, ki elvitt quadrille és polka
csodá semmi. Az egész mulasság hávonkin 4 fűz
került, miért ne lenne meg az ember, mikor magáról
tudja, mily leverő bizonyos életkorban a pügleseig!
Hát te mikor tanítottad Gekubabát?

Időjárásunk ma kissé borongó, de még mindig
kályhátlan — bár az lenne karácsonyig, roka most
egy cirkk, a fa, vörösb mint tavaly, 10 pfüzre lehetett
venni ölet. Fűzesünkkel is egy pár forinttal fölebb
vitték, mégpedig most kérsen — most 700 ft a fűz-
cső a sandij s apró acuidencia a virgálatokból. —
De meg az mind nem elég a drágaságot, — mellyet hogy
az isen pusztított el, — tegéket pedig, s kérvet
Emidet és Gekádat a mi örömintre sokáig tart,
don meg, fűvélőt kívánja s ölet és csókul
A kaplan uras köpönyök megnyakravalódott barátod
Kőrös Nov. 4. 1855.

Tranyósaos.

